

Intermezzo 1

Dávno, dávno před Vpádem

Tři tisíce let před Vpádem, někde na území dnešní Ekharie

Runy na opasku slabě zářily. Věděl, že nemá čas. Rozběhl se. Prodíral se houštím a nedbal na škrábance, které se mu objevovaly na tváři s každým metrem, který uběhl. Nedbal ani na silný vítr, který z něj rval plášť, ani na déšť, který máčel jeho šat. Šlahoun ostružiní se mu omotal kolem nohy, ale Abhius, poslední žijící kněz Ochránce, nezpomalil. Tiše se rozloučil s kalhotami, které mu před dávnou dobou nechal ušít náčelník Ughathus, Garolův otec.

Trhnutí bylo možná až moc hlasité, podíval se na svou holou pravou a krví zbrocenou nohu, ale nezpomalil. Nesměl zpomalit. Kámen už byl blízko. Cítil to. Jenže nepřítel byl blíž.

Skreeeeeeeeeeek!

Křik tak nelidský, až z toho zamrazilo. Abhius upadl. Otočil se a pohlédl do tváře Vraha. Zpočátku velké války platilo vidět Vraha a zemřít, každý se jich bál. Dnes, když byla smrt na denním pořádku, strach otupil. Z Vrahů nešla hrůza. Setkání s nimi bylo definitivní. Fialové oči se

vznášely nad Abhiusem. Ten oplácel pohled a tiše se modlil: „Ach Všemocný, jestli chceš opravdu uskutečnit svůj plán, musíš mi teď pomoci!“

Mocný řev otřásl vzduchem i zemí. Hučení bouře přerušilo pravidelné bouchání, tlučení křídel. Vrah se zmatečně zavlhl ve vzduchu. Abhius rychle načrtl ve vzduchu tři znaky. Když dokončil poslední symbol, trojice znaků se rozzářila, stejně jako runy na Abhiusově opasku. Byly to Elektrus, Dublus a Timerus. Z Abhiuse začala prýštit energie a Stín vriskal bolestí. Ačkoliv věděl, že to nebude on - Abhius, Ochráncův služebník, ale že sám Stvořitel Vraha nakonec zahubí, užíval si, že má navrch nad démonem, tedy dokud nevyprší energie Timerus.

Náhle se vše okolo rozzářilo. Jako tenká, žhavá nit se žehl Stín modrý plamen, který poslal Stvořitel odněkud z nebes. Abhius vybil zbytek runové energie do okolí a otočil tvář do deště. Modrý Stvořitel znovu zařval a odletěl na jih, kde válka zuřila v plném proudu.

„Taky mě mohl poponést,“ zabrblal tiše Abhius, ale protože věděl, že musí běžet dál, tak běžel.

*

„Nemohou sviítězit, můj pané!“

Generál Rudé Smrti, jeden ze sedmi jeho vůdců, praštil do stolu, až se rozpadl a malý démon upustil ze zadní části svého fialového těla hnusnou, zelenou, všepožírající kyselinu.

„Ty víš,“ začal generál, „co se nám stane, když ten malý skrček dojde ke Kameni. Víš to?“

Démon se krčil před hněvem Rudé Smrti a bál se zničení, nebo co hůř, návratu. Nechtěl zpátky do sfér, u všech démonů, jen to ne.

„Pané, když on tam dojit, tak velký Mnohoruký vládce nás potrestá?“

Nebyla to otázka, generál to věděl. Mávnutím odehnal démona, toho posla špatných zpráv, pryč a ani si neuvědomil, jak ho tím potěšil. Pak si sedl do svého trůnu, který zdobily části těl jím vlastnoručně poražených nepřátel. Plačící trůn, tak se tomu prý mezi lidmi říkalo. To bylo dobré. Strach je nejlepší způsob, jak vládnout světu.

„Máš pro mě něco?“ ozval se mu v hlavě hlas Mnohorrukého vládce. Jejich panovník vždy věděl, že je něco ne přesně podle plánu (démoni neříkali „v nepořádku“) a začal se vyptávat.

Generál poklekl. „Můj pane,“ začal posílat zprávu o několik stovek kilometrů dál na východ, „jejich chrám byl zničen. Všichni jsou mrtví, Ochránce je mrtvý,“ dělal, co mohl, ale ono slůvko skoro se mu zkrátka z myšlenek vypudit nepodařilo.

„Co se pokazilo?“ ozval se ten hlas, který poslouchal po milénia a který bude poslouchat až do smrti.

„Jeden unikl. Sebral všechny runy. Má i Savange. Poslal jsem za ním Vraha, ale Stvořitelé ho zachránili.“

„Postarám se o to sám.“

Chvilí ticho a pak Mnohorruký vládce pokračoval: „A co válka, můj generále, jak ta se vyvíjí? Padlo město?“

„Ano. Teď dorážíme raněné a mučíme vězně.“

Pocit uspokojení, že vše ostatní je v pořádku, zaplavil démona a on vyslal poslední myšlenku: „Tak to má být.“

*

Po tisíce let, hned po stvoření světa, tam stál Pahorek a uprostřed něho se tyčil Kámen. Byl černý jako noc a byl jedním z mála starých kamenů, ohnisek světa. Jediného místa, kde je možno získat dost energie pro napájení runy Savange. Začal velice pečlivě kreslit obraz Savange do Kamene. Jeho prst za sebou nechával zářivou stopu. Dával si veliký pozor, aby neudělal chybu. Jediná chyba by

mohla způsobit zhroucení plánu, které jeho Ochránce - Bůh vymyslel.

Nemělo smysl přemýšlet, co bude pak. Savange zabránil zničení světa, ale pořád je tu tolik démonů, že nebude v lidských silách je porazit. Ochránce s tím musel počítat. Musel mít nějaký nápad. Kdyby ho neměl, nechtěl by po svém posledním knězi, aby se vláčel takovou cestu v takovém počasí.

„Hlídá mě ještě ten drak?“ šeptal tiše a maloval zemi a nad ní sféry a tím narušoval síly runy Destruktus, která se snaží srazit sféry s materiálním prostorem do jedné roviny a tím vytvořit pravé peklo, dokud stabilita světa nepraskne a vše se nezhroutí v obrovském výbuchu, který může mezi hvězdami zářit až do konce věků.

„Je tady!“ ozval se v jeho hlavě naléhavý hlas jeho pána a on náhle věděl, že to nebude drak, kdo je tady. Pohlédl na východ a nedokázal potlačit zoufalé a strachu plné zakvílení. Rychle se vrátil ke své práci. Měl na ni několik vteřin.

Něco ho zvedlo ze země. „Veliký Ochránče! Zklamal jsem!“ zavřískl zoufale a snažil se vyprostit z osidel nepřítelů.

„Vezmu si tvou duši, dítě,“ uslyšel jízlivý a temný hlas, „vezmu si ji a budu ji napínat a vařit, dokud se nezblázní. Až se zblázní, budu v tom pokračovat dál.“

Ovládla ho panika. Málem hřbetem ruky smazal znamení, které kreslil. Chytil se okraje Kamene a křičel hrůzou. Zbytek rozumu v jeho hlavě mu říkal, že pokud tu runu nedokončí teď, už ji nedokončí nikdy. Nikdo. Ale ten zbytek rozumu byl vzápětí pohlcen bolestí, která vyvstávala snad z každého bodu jeho těla, a strachem, který se šířil jen z hlavy, ale o to více.

„Těšíš se,“ šeptal dál démon, „na shledání se svým Bohem? Žádný Bůh už tě nepřijme do své náruče po tom, co s tebou provedu,“

„Ach, co když to opravdu dokáže!“ křičelo jeho podvědomí. „Co když mě nepustí k Ochránci. Co když v temnotě zůstanu sám!“

„Měl jsi zemřít v chrámu jako ostatní. Ti teď sledují, jak jejich poslední bratr umírá v objetí Velkého Šamadry!“ démonův hlas přešel do křiku.

„To je pravda,“ pomyslel si a bolest již byla tak obrovská, že ji nevnímal. Jeho vědomí se ukrylo hluboko do jeho hlavy a tam se přeskupilo a zmobilizovalo. Protože bratři jsou s Ním, tak i já umřu pro Něj.

A tak se stalo, že on, Abhius, zachránce světa, jehož jméno bylo zapomenuto spolu se jménem Ochránce, sebral sílu. Sílu, kterou mu propůjčilo jeho tělo, jeho duch, jeho duše a jeho Bůh. Sílu, která dřímá pouze v lidském srdci a kterou nedokáže pochopit žádný duch či démon. V tu chvíli byl Abhius Ochráncem a Ochránce Abhiusem. Co stálo mezi chaosem a smrtí a mezi řádem a životem? Pouze jeden čin – uvolnit ruku z miliónu chapadel, které jí obepínaly a rozleptávaly, a zakreslit ty poslední tři čáry na Kámen. A Abhius a Ochránce to dokázal.

Kámen zazářil a Šamadra ustoupil a pustil Abhiuse. Ten dopadl na zem a dotykem poleptané kůže s kamením a hlinou se bolest ozvala znovu a naplno. Ochránce zmizel. Opustil ho. Abhius strašlivě zeslábl. Málem omdlel. Zakřičel do bouře, protože řev alespoň trochu tišil tu neuskutečnou a nekonečnou bolest.

„Tohle nebude mít šťastný konec,“ zašeptal Šamadra, který byl vzteky ještě rudější než dřív. „Zničil jsi mou práci. Nyní bude všechno trvat daleko delší dobu a všechno je to jen a jen tvoje vina. Postarám se, abys byl u toho, až nakonec zvítězím!“

A znovu to byly ty hedvábně palčivé dotyky zelených chapadel, které zvedly Abhia ze země a přesunuly ho před rohatou Šamadrovu hlavu.

Abhius byl při vědomí jen málo. Bylo mu vše jedno, je-

diné co chtěl, bylo spát dlouho, nejlépe navždy. „Ještě vydrž!“ šeptalo mu vědomí, ale nevěděl, jak dlouho ho zvládne poslouchat.

„Staneš se součástí mé zástavy a nabodnu tě pěkně vysoko, abys na vše pořádně viděl. Tenhle svět nezachrániš ani ty, ani tvůj Bůh!“

„O-o-ochránce,“ zašeptal Abhius, „není jen mým Bohem.“

„Co to říkáš?“

„Ochránce je bohem všech tvorů, kteří se rozhodli ho následovat a nechat se jím ochraňovat,“ Abhius neovládal svůj hlas, cítil se šťastný i smutný zároveň. Věděl, co ho čeká, Ochránce mu to ukázal a on souhlasil, neboť byl pravým hrdinou.

„Já ho zničím, stejně jako každého, kdo se nade mne bude povyšovat!“ zařval démon a začal drtit Abhiusovo tělo svou kyselinovou zástěrou.

„Nemůžeš ho porazit, jako nezastavíš tok řeky!“ zasmál se Abhius a smál se dál. „Je tu všude, vytvořili ho, jako tebe, sami Tvůrci a vytvořili ho za účelem chránit jejich dílo a on to dělá! On to udělá právě teď!“

Obloha se rozzářila a Šamadra zařval. Několik desítek blesků sjelo do Kamene a hladce po něm sklouzly do země. Jako hadi lezly po trávě a obklopily Šamadru s Abhiusem v náručí. A Abhius věděl, že Ochránce je zpět. V plné síle je zpět v něm. Uslyšel v hlavě hlas:

„PŘIJÍMÁŠ ÚKOL, KTERÝ JSEM TI SVĚŘIL?“

„Přijímám,“ odpověděl zbytek Abhiusova vědomí svému pánovi, kterému zasvětil život.

Hadi vyrazili směrem ke dvojici a rozlezli se po jejich tělech. Démon řval, protože cítil, jak jeho moc slábne. Hady svazovali. Brzy nemohl pohnout většinou chapadel a Abhius v jeho náručí rostl. Za chvíli ho neudržel a chtěl prchnout, jenže i nohy byly zapleteny v osidlech oněch jiskřících hadů. Použil kouzla, ale hadi se akorát nasýtili

jeho energií a zmnožili se. Šamadra byl svázán a žalář kolem něj se začal stavět.

*

Když se bouře uklidnila a vysvitlo slunce, malé děti a starci vyšli ze svých úkrytů. Zkáza světa byla téměř kompletní. Říkalo se pak, že Garol spolu s trpaslíky udělali dobře, že odjeli. Několik let poté se očekávalo, že se vrátí, aby znovu vládli, ale nestalo se tak. Zkázu přežili jen děti a starci. Starci zemřeli a děti se musely postarat o živobytí samy. Velké kamenné stavby se nestavěly mnoho let. Na příběhy nebyl čas a i tehle, ten nejdůležitější, se zapomněl. Uběhlo pět stolení, než se rozpadlé klany sjednotily a založily království zvané Velká Ekharie. Vedené jedním králem a jedním Bohem. Náboženské války, které tomu předcházely, ani není nutné zmiňovat. Svět si dál plul vesmírem a Vpád byl daleko. Sféry i základní Materie setrvaly pokojně na svém místě.

*

Když se bouře uklidnila a vysvitlo slunce, vnímavý pozorovatel by našel pod Kamenem ležet ne velkou, ale ani ne úplně malou Knihu.